

A kurszki tó, amelyben fuldoklottam

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXIV. évfolyam, 18. szám, 2020. április 30.

Felhúdom a lábamat a mellkasomhoz, a térdem nekifeszül a fürdőkádfalának, összekuporodom, beékelődöm a zománCFalak közé, ki sem lehet innen robbantani, itt biztonságban vagyok. Zsgyi, kágdá sznyega metut, zsgyi, kágdá zsará. Zsgyi, kágdá drugih nye zsdut, pázábüv vcserá, próbálok emlékezni a versre, amit a költő a kedvesének írt, és amit elszavaltam a kurszki kultúrházban, a forró, hideg reflektorfényben. Lüktet bennem a taps, a halántékom pulzál, nyomja a kardigánomat, a zománCFalat. A repülőgépen arról álmodoztam, hogy a szavalás után valaki megcsókol. Várj reám, s én megjövök, hogyha vársz nagyon, magyarul így szólt a vers, és én elképzeltem, hogy valahol engem is várnak majd a jutalomutazás közben, vagy utána, vagy valamikor, valahol, és azóta is erre várok, miközben a fürdőkádban kuporgok, a hideg zománcon, a fejem alatt összehajtogatott kardigán, és a folyosón te motozol, te keresel valamit, kihúzogatód a fiókokat egymás után, hallom a fújtatásod, ismerem jól ezt a fújtatást, amitől mindig összekuporodom.